

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 października 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 1742/18 z powództwa E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. przeciwko J. P., o zapłatę:

1. zasądził od J. P. na rzecz E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 6.129,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
2. umarzył postępowanie w pozostałej części,
3. zasądził od J. P. na rzecz E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 2.067 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości. Skarżący zarzucił wydanemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 227 k.p.c. poprzez pozbawienie strony pozwanej możliwości obrony swoich praw w toku prowadzonego przez Sąd I instancji postępowania.

Skarżący w związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia apelujący wskazał ponadto, że w jego ocenie naruszone zostały określone w art. 210 k.p.c., którego regulacja uwypukla rolę rozprawy, podczas której strony mogą zostać wysłuchane, co do swoich żądań i wniosków. Natomiast w okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany składał wnioski o wyznaczenie nowego terminu rozprawy z uwagi na zaistniałe okoliczności skutkujące brakiem możliwości stawienia się na wyznaczonym przez Sąd Rejonowy terminie, które to zostały odrzucone, co w efekcie skutkowało pozbawieniem go możliwości obrony swoich praw.

Powód, w odpowiedzi na wniesioną przez pozwanego apelację, wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego okazała się niezasadna i jako taka skutkowałą oddaleniem.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, czyniąc integralną częścią swojego uzasadnienia i uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie w tym miejscu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40).

W świetle podniesionych zarzutów apelacyjnych, które w całości skoncentrowane były, jak wywodził pozwany, na pozbawieniu go możliwości obrony, w skutek nieodroczenia rozprawy, na której skarżący z przyczyn od siebie niezależnych nie mógł się stawić celem złożenia zeznań. Wobec tego konieczne jest rozważenie pojęcia pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw, które to stanowi jedną z przyczyn nieważności postępowania. Po pierwsze więc przyjmuje się, że pozbawienie strony możliwości obrony należy oceniać przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy i nie należy go wiązać wyłącznie z sytuacją całkowitego wyłączenia strony od udziału w sprawie. Po wtóre - skarżący nie musi wykazywać związku przyczynowego między uchybieniem procesowym powodującym nieważność postępowania a wynikiem sprawy. Tak więc o nieważności postępowania decyduje waga uchybień procesowych, a nie skutki, które wynikają lub mogą z nich wynikać.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zagadnienie nie brania przez stronę udziału w postępowaniu, jako warunek uznania, że została pozbawiona obrony swoich praw, zostało rozstrzygnięte w zasadzie jednolicie. Uważa się, że pozbawienie możliwości obrony swych praw przez stronę polega na tym, iż na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub w jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem w danej instancji wyroku.

Według orzecznictwa SN strona jest pozbawiona możliwości obrony swych praw, gdy wskutek uchybień procesowych nie może brać udziału w istotnej części postępowania i nie ma możliwości usunięcia skutków tych uchybień na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku. Podkreślić przy tym należy, że pozbawienie możliwości obrony praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 kpc odpowiada sytuacji, w której strona wbrew jej woli pozbawiona została całkowitej możliwości podejmowania czynności procesowych zmierzających do uzyskania ochrony prawnej. Chodzi przy tym o formalny brak możliwości obrony, bez względu na to czy działanie strony w procesie mogłoby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia. Należy też wyraźnie podkreślić, że pozbawienie możliwości obrony praw strony nie musi wywierać wpływu na wynik sprawy i nie jest nim niemożliwość udowodnienia przez stronę jej twierdzeń, lecz jest nim normalny brak możliwości działania, bez względu na to, czy udział strony w procesie mógłby mieć znaczenie dla istoty rozstrzygnięcia (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 1968 r., III CZP 59/68, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 124; wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2004-01-28, IV CK 418/02).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić w sposób jednoznaczny, że skarżący w żaden sposób nie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Co więcej wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Rejonowy dwukrotnie odraczał rozprawę, jednocześnie wyznaczając nowy termin rozprawy, na który pozwany był wzywany. I tak na rozprawie w dniu 13 maja 2019 r. Przewodniczący stwierdził, że z uwagi na niepowiadomienie pozwanego o terminie rozprawy, albowiem przesyłka awizowana była w okresie czasowego pobytu pozwanego poza miejscem zamieszkania, Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 10 lipca 2019 r., na którą jednocześnie postanowił wezwać pozwanego celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań. Następnie na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 r. Sąd uwzględniając wniosek pozwanego o usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie z powodu choroby, postanowił odroczyć rozprawę do dnia 23 września 2019 r., na którą ponownie wezwał pozwanego do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań. Przedmiotowe wezwanie skarżący odebrał osobiście w dniu 30 lipca 2019 r., co potwierdził własnoręcznym podpisem. Na rozprawie w dniu 23 września 2019 r. pozwany się nie stawił w żaden sposób nie usprawiedliwiając swojej nieobecności, jak również nie wniósł o zmianę terminu rozprawy wyznaczonej na ten dzień.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że podniesione przez skarżącego zarzuty są całkowicie bepodstawne, co za tym idzie na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.